

Σ' το παιδί μου δεν άρεσαν ποτέ τα παραμύθια
Και τον μιλούσανε για Λάλας και για το πιτό σκολί!
Για τα παξιμάδια της Πεντάμορφης και για τον άγριο λύκο
Μα στο παιδί δεν άρεσαν ποτέ τα παραμύθια

Γούλα, τα βράσια, καθάραι και του μιλιά
Λέω το σκόλο σκόλο, το λύκο λύκο, το σκοτάδι σκοτάδι,
Γου δέχνομαι με το χέρι τους κακούς, του μαθαίνω
Όνοματα σαν προσεχές, του τραγουδά τους νεκρούς μας.
Α, φτάνει παι: Πρέπει να λέμε την αλήθεια στα παιδιά.

(ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΚΙΣ Σ' το παιδί μου Ο ΣΤΥΝΟΣ)

Ήρθε εδώ μιν αποκάλυψη: την ιδεολογική λειτουργία
της ποιήσε. Και μια συνειδητή επίλογ: τον ποιητικό ρεα-
λισμό απέναντι σ' έναν αποπροσανατολιστικό λυρισμό. Επίλο-
γ: που αναπτύσσεται σε ποιητική θεωρία και ζήτημα γραφής.

Γην ποιητική αυτή θα τη βρούμε μαχητικά διατυπωμένη
μέσα στα κείμενα των μεταπολεμικών ποιητών: και κριτι-
κά, ως απόρριψη μιας άλλης ποιητικής, και θετικά, ως δια-
κήρυξη ασχύν:

(Αντισταθείτε)

σ' αυτούς που ληε λυρισμό τα ωραία λόγια
στα θύελα

στα γλυκερά τραγούδια με τους θρήνους...

(ΚΑΤΣΑΡΟΣ, Η ΔΙΑΗΚΗ ΜΟΥ)

Ο στήθος σουράσε σύμφωνα.

Το θάμπος δυνατάσε, του λόγου,

ως την παραμόρφωσή.

Και πάλι σύμφωνα.

Αίχμα που με τους απτούς μακάκια πια
προσκαμεί: σουτά.

(ΚΑΚΝΑΒΑΤΟΣ, Η ΦΩΣ ΜΟ ΦΩΣ ΔΗΗΓΙΣΗ)

Όταν ακούω σήμερα το Αιγάίο να γίνεται ποιήσι

να πάραμαρίζει τα σαλιάρια (...)

Εγώ πάντα σοταίνω

(ΚΑΤΣΑΡΟΣ, Όπνω... ΚΑΤΑ ΣΑΛΙΟΥΚΑΡΙΑ)

Απόρρητη λοιπόν του παραδοσιακού λυρισμού, του γλυκε-
ρού και θρηνητικού τόνου, του αστράπερου λόγου, του σπύ-
φρου, των θυσίων. Και από την άλλη μεριά μια ποιήσι γυ-
μνή, «με λέξεις καθημερινές», απαλλαγμένη από τη φαντα-
σμαγορία των συμβόλων, μια ποιήσι, που στοχεύει κατευθείαν
στον πυρήνα των πραγμάτων, μια ποιήσι, που σφραγίζει, όπως την
ονόμασάν', που διασημεύει την κοινή συνειδήσι, που θέλει
να δανειστεί τις κορδέλες των άλλων:

Από τη μαλακιά βροχή

μια χούφτα ψυχούλα δε σου μαινε
πιο κορυφαίο σπονδυλο από τη σιωπή
δεν έχεις

Χρόδα η μνήμη

μάγμα απέσαστο η στή.

κι ο πλάσμος νέφθρας της αιμαλής ημέρας
κι η στήρι σου λιομα από του ήλιου τον τροχό
το κεραμίδι σου άναερο καρένα σινετρού

και πιαί
όλα κριόχρηνεσ απόδημίζανε τα σφέλινα
άστραψε εκέτη πια η ξερολιθιά
και λευτεροθύρασε.

(ΚΑΚΝΑΒΑΤΟΣ, Η ΚΑΙΜΑΚΑ ΤΟΥ ΑΘΟΥ: 2)

— Πρόδετε την ποιήσι, θα μου πεις,

την κροτέρη εκρήκισή του Α Μήσιου

τη χροταμοσταίετε πάλι ως μέσον, υποψύγιον

των σκατινών επιδησιών σας (...)

Εν πλιήρ γνώσει της ημεάς του προκαλίτε

Με το παράδειγμα σας στους νεώτερος.

— Το τί δεν πρέδισσε εσύ να μου πεις

Εσύ κι οι άουσι σου, χρόνια και χρόνια,

ήνα προς ένα τα υποχροντά σας ξεπολλώντασ

Σ' τις άιθνήσι αγράς και τα λαικά παζάρια

Και μαινετε χωρίς μάτια για να βλέπέτε, χωρίς αυτιά